oglinda sferelor

între două anotimpuri

însănimţat cu peşti şi-n munţi e
lacul, fîntînile scot apă mai curată,
din loc în loc străbat cîmpia toată
şi-n zare li se pierde lin şiragul.

Un lan de galben grîu foşneşte-n
sacul cu fruntea-n grinzi de poduri
aplecata, tu ţinc-n inimă încă o
dată sămînţa care va spori-o
veacul.

în toţi, ce timp adînc, ce vreme-
naltă şi-n codrii ce prin somnul
greu tresaltă la vuitul cel născut
din viitor.

Trecînd pămîntu-ntreg către
cealaltă lumină-a lui mai pură şi
mai caldă, seminţele-s oglinda
sferelor

Formată-i cheia stelelor în
lume, cu cît mai simplă şi mai
virginală cu-atît mereu mai
fără de greşeală, cuprinsă de o
blîndă-nţelepciunc.

Puterea lumii răsări ovală şi-
nfiorată-n sine fără nume,
cetăţi vuind de mătăsoase runc
va scoate griul iarăşi la iveală.

Prin cele două anotimpuri
strînse,
un gol cît bucuria zilei plînse
o boaba din argintul cel mai
pur.

Acum. pe dealurile încă ninse
poţi observa cum se ridică-n
pînze ozonul ne-nverzitelor
păduri.